

ROMANA

Barbara Wallace

Virágzó levendulamezők

Jennie Adams

Tűz és víz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Wallace, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A ROMANA 747. eredeti címe: *One Night in Provence* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Harlequin Books S. A., 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Romana 748. eredeti címe: *Passionate Chef, Ice Queen Boss* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Scheer Emília

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 747-748. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-536-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Barbara Wallace

Virágzó levendulamezők

1. FEJEZET

Augusztus eleje

Valóban olyan szép ott, ahogy a prospektusban írják? Várj, nem is akarom tudni. Inkább mondd azt, hogy minden borzalmas!

Jenna arcát sugárzó napsütés melengette, miközben elolvasta barátnője sms-ét. Letette a pezsgőjét, és gyorsan készített pár fotót, bár tudta, hogy a mobiltelefonja nem fogja visszaadni az úgynevezett „provence-i tenger” arany- és levendulaszíneit.

A válasz azonnal megérkezett:

Utállak!

Jenna elnevette magát, még ha ez gonoszság volt is tőle. Nem kellene nevetnie, amikor szegény Shirley-nek Nantucketben kellett maradnia, és nem élvezheti itt vele együtt a napsütést. Sietve újabb üzenetet gépelt:

Jobban éreznéd magad, ha tudnád, hogy a napbarnított fürdőruhamodellek között én vagyok itt az egyetlen tejfehér bőrű lény?

Ez ugyan nem volt teljesen igaz, de egy kegyes kis hazugság még nem bűn. Gyorsan még egy mondatot hozzáírt:

Nélküled feleannyira sem szórakozom jól.

Ezt viszont őszintén így is gondolta. Shirley olyan volt neki, mintha a másik fele lenne, kolléganőként a gondozóotthonban, és munkaidőn kívül is. Valójában Shirley értesült a Merchant szállodavállalat jótékonyági árveréséről, és ő beszélte rá, hogy licitáljon erre a fantasztikus nyaralásra. Nélküle most nem ülne egy több évszázada épült francia kastély teraszán, és nem inna pezsgőt a reggelijéhez.

Butaság. Te csak érezd jól magad! Különben Beatrice még visszajön, hogy leteremtsen engem. Ne felejtse el, ő azt akarta, hogy csodás kalandban legyen részed.

Jenna rövid választ küldött:

Megszívlelem Beatre tanácsát.

Semmiképpen sem akarta magára vonni kedvenc gondozottja síron túli haragját. Akkor már inkább kalandvágó lesz.

A franciaszótáram sajnos Nantucketben maradt, és te is tudod, hogy az ember hamar bajba kerül, ha nem sikerül helyesen kifejeznie magát.

Megint postafordultával jött a válasz:

Akkor keress magadnak a szótár helyett egy szexi francia pasit! Vele egészen másfajta helyzetekbe kerülhetsz.

Jenna hangosan felnevetett, mire a szomszéd asztalnál ülő pár meglepett pillantást vetett rá. Ő meglengette a mobiltelefonját, hogy megmutassa, nem rajtuk nevetett. Aztán gyorsan gépelni kezdett:

Viccelsz? Amilyen szerencsés vagyok, biztosan egy önimádó bálgúnárt fognék ki.

Shirley kissé kioktatóan válaszolt:

Nem ezt feltételezed minden férfiról?

Jenna sietve visszavágott.

Minden okom megvan rá! – írta, és halkán felhorkant.

Nantucket úgy vonzza az ilyen férfiakat, mint mágnes a vasat. Shirley-vel az önjelölt milliárdosok klubjának nevezik őket. Mármint azokat a pasikat, akik a hétvégéken bérelt hajóval és üres bankszámlával eljártsszák, hogy a felső tízezerhez tartoznak. Csak azért, hogy a flörtölni vágyó hölgyeknél a lehető legtöbb pontot kapják.

Dél-Franciaország nem a White Whale kocsmá.

A célzás, amelyet Shirley az otthoni férfiak kedvenc vadászterületére tett, újra megneveztette Jennát.

Viszont lehet, hogy sokkal rosszabb! Akkor pedig már inkább kísértessen Beatrice szelleme!

Shirley erre egy táncoló kísértet képét küldte el, és felszólítást is írt hozzá:

Ha mégis találasz egy dögös francia pasit, azonnal értesíts! Miközben a sebeimet nyalogatom itt, jól jönne, ha legalább hallanék valami izgalmasról.

Ne várj túl sokat! – hűtötte le Jenna.

Soha nem szoktam.

A majdnem depressziós kijelentés után Shirley nyilván újra összegömbölyödött az ágyában, hogy tovább aludjon, mert az amerikai New Englandben még kora reggel volt. Jenna ezalatt intett a pincérnek, és még egy pohár pezsgőt rendelt.

A tágas terasz előtt a provence-i táj a színek valóságos kavalkádját vonultatta fel, lila, zöld és sárga árnyalatokkal. Akár egy képeslap, csak sokkal látványosabb. *Tíz nap egy francia kastélyban, virágzó levendulák között.* Így reklámozta a Merchant Hotel az álomajánlatot, amelyre Jenna licitált az árverésen. A mellékelt prospektus egyenesen varázsos élményt ígért, amelyet nem szabad elszalasztani. Itt, a valóságban Jenna még mindig a varázsos bizsergésre várt.

Egy apró sóhaj után arra a nőre emelte a poharát, aki lehetővé tett a számára ezt az álomutazást.

– Köszönöm a kalandot, Beatrice. Megpróbálom kihozni belőle a legtöbbet.

Jenna magasabbra emelte a poharát, készített egy szelfit, és elküldte Shirley-nek, bár a kép siralmasra sikeredett. Még hárommal megpróbálkozott, aztán feladta.

Amikor árnyék vetült az asztalára, hunyorogva felnézett.

– *Excusez-moi, mademoiselle* – mondta egy mély hang. – Segíthetek esetleg?

Jóságos ég! Jenna előtt a legvonzóbb férfi állt, akit valaha is látott. Elegáns, kétsoros öltönye olyan volt, mint a szálloda egyik vezető alkalmazottjáé, akit Jenna már megismert. A Château de Beauchamp-nak ezt a pompás fickót kellene szerepeltetnie a prospektusában, futott át a fején a gondolat. Akkor garantáltan megháromszorozódnának a foglalások.

Jenna nagyot nyelt. Ki hitte volna, hogy a való életben is létezik olyan állkapocs, amelyet mintha kőből faragtak volna? Ráadásul a szeme színe olyan, mint a levendulamezőké...

Szedd össze magad! – eszmélt fel Jenna. Úgy bámulod a fickót, mint egy idétlen tini, csak mert elfogadhatóan fest! És ezt tudja is magáról. Erről árulkodott a mosolya, amellyel kivillantotta hófehér fogait.

– Nem lehetett nem észrevenni, hogy nem boldogul a mobiljával. Ha szeretné, szívesen lefotózom a levendulamezővel a háttérben – ajánlotta fel a férfi.

Ez úgy hangzott, mintha más dolga sem lenne, csak az, hogy segítsen egy szállóvendégnek nyaralási fotót készíteni. Jenna gyomra izgatott remegésbe kezdett, de nyomatékosan emlékeztette magát, hogy a Seafarer szállodalánc ötcsillagos hoteljében ez bizonyára minden vendégnek kijár.

– Köszönöm. Attól tartok, nem értek a szelfikészítéshez.

– Ez azt jelenti, hogy nem saját magára koncentrálsz, hanem más dolgokra – felelte a férfi gálánsan.

Nem rossz válasz, állapította meg Jenna magában.

– Most mégis megpróbálkozom a szelfizéssel – mondta –, hogy képeket küldjek a barátnőmnek. Nem tudott elkísérni erre az utazásra, ezért meg akarom osztani vele az élményeimet.

– Sehol másutt nem találnánk Provence-ra jellemzőbb helyet. Odaállhatna a verandakorláthoz. Onnan lenyűgöző lenne maga mögött a táj.

Jenna igazat adott a férfinak. Talán a pezsgő tehetett róla, de biztos volt benne, hogy ilyen intenzív, élénk színeket korábban sehol sem látott a természetben.

– Először van a Château de Beauchamp-ban? – kérdezte a férfi.

– Igen. Amerikai vagyok, és korábban Franciaországban sem jártam soha. Nem tudtam ellenállni a lehetőségnek, hogy egy ezeréves kastélyban lakjam.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, *mademoiselle*, de néhány évszázadot le kell vonnia.

– Hogy érti ezt?

A férfi a teraszkorlátnak dőlt Jenna mellett.

– Ez nem az eredeti kastély.
– A prospektusban az áll, hogy a Château de Beauchamp a XI. század óta őrökdi a völgy felett. Ezt csak vendégcsalogatónak szánták? – kérdezte Jenna.
– Az eredeti kastély sajnos elpusztult a XVI. században. Ha elnéz jobbra, a facsoport mögött még láthatja a torony romjait.
A férfi jobb kezének kisujján diszkrét arany pecsétgyűrű csillant meg a napfényben. Jenna összehunyorította a szemét, és valóban ki tudta venni a beomlott torony körvonalait.
– Ezt a kastélyt a d’Usay család építette, és Château Neufnek nevezte el.
– Vagyis csak ötszáz éve áll az épület, amelyben lakom.
– Remélem, nem csalódiott nagyot.
– Túl fogom élni.
– Akkor jó. – A férfi mosolyától Jennának elállt a lélegzete. – Nem örülnék, ha kielégületlennek kellene látnom.
Jenna elvörösödiott, aztán azonban nyelvi félreértésnek könyvelte el a szóhasználatot.
– Részt vett már kastélylátogatáson?
– Nem, még nem. – A kastély megtekintése is szerepelt a prospektusban, de Jenna semmit sem foglalt le előre, mert végre egyszer azt akarta tenni, amihez éppen kedve van. – Előbb adni akartam magamnak egy napot, hogy megszokjam a hangulatot, és feldolgozzam az új benyomásokat.
– Jó döntés. Tudta például, hogy az úgynevezett fehérterror idején a borospince szolgált a Compagies du Soleil találkozóhelyül?
– Fehérterror? – kérdezte Jenna értetlenül.
– A régióban élők felkelése volt a francia forradalom hívei ellen. Hogy úgy mondjam, a mi saját forradalmunk – tette hozzá a férfi hamiskásan mosolyogva.
– Úgy érti, hogy fellázadtak a lázadók ellen?
– Inkább úgy mondanám, hogy kísérletet tettek a hagyományok megőrzésére, és a saját fejük után akartak menni.
– Azt senki sem veszíti el szívesen – vette át Jenna a férfi könnyed stílusát.
Magában azt találgatta, hány nő veszíthette el miatta a fejét. Ismert hozzá hasonló férfiakat, akik nagy játékosok voltak, de nem ilyen udvariasak. És messze nem ilyen vonzóak.
Ez a férfi viszont különleges abban, hogy könnyedén eljátssza, nem a szex érdekli, hanem ő. Persze csak azért tesz így, hogy én végül úgy táncoljak, ahogy ő fütyül, gondolta Jenna.
A férfi lehajolt hozzá, és a tekintetét kereste.
– Néha szórakoztató is lehet, ha az ember elveszíti a fejét, *mademoiselle*.
– Az én tapasztalataim szerint nem – mondta Jenna.
– Nem lehet, hogy csak rossz volt az időzítés?
Ha otthon lenne Nantucketben, Jenna most azt ajánlaná a férfinak, hogy húzzon el. Nem tudta, hogy az időeltolódás, az üres gyomorra megivott pezsgő vagy a bódító levendulaillat volt-e az oka, de el tudott volna veszni az ismeretlen ibolyakék szemében. Meg kellett köszörülnie a torkát, hogy meg tudjon szólalni.
– Mi történt annak idején a lázadókkal? Elvesztették a fejüket?
A férfi kihívó mosolya szélesebb lett.
– Alighanem jegyet kell váltania az idegenvezetésre, hogy ezt megtudja. Hacsak nem szeretne inkább egyéni vezetést.
Jenna gyomra bizseregni kezdett.
– Én pedig véletlenül szenvedélyesen érdeklődöm a francia történelem és még inkább a d’Usay család iránt – árulta el a férfi.
– Nem származna gondja a dologból? Mármint a szálloda vezetésével – tette hozzá Jenna, amikor a férfi összeráncolta a homlokát. – Nem szeretném megfosztani magától a többi vendéget.
A férfi szája sarka megrándult.
– Biztos vagyok benne, hogy túl fogják élni.
Jenna rövid gondolkodás után kikapcsolta és eltette a mobiltelefonját. Az idegen nem

tisztességtelen ajánlatot tett neki, csak idegenvezetést kínált. Ha idegesíteni kezdi, még mindig hivatkozhat fáradtságra, és elköszönhet tőle.

- Ez esetben elfogadom az ajánlatát.
- *Magnifique*. Egyébként Philippe vagyok.
- Jenna Brown.
- *Enchanté*, Jenna Brown.

Jennát meglepte, hogy az idegen akcentustól érzékinek hangzott a neve, és kellemes borzongás futott végig rajta.

Philippe egy ajtóra mutatott.

- Mehetünk?

Jenna egy hajtásra kiitta a pezsgőjét. Kalandra fel!

– Árverésen? Komolyan? – kérdezte Philippe meglepetten.

Jenna bólintott.

– Adományozó árverésen. A Merchant szállodalánc különféle ajánlatcsomagjaira lehetett licitálni. A bevételt teljes egészében jótékony célokra fordítják, például arra, hogy drogfüggők számára rehabilitációs klinika épüljön Cape Code-on.

Miután kiderült, hogy a nyugati toronyba vezető ajtó zárva van, libasorban felmentek egy csigalépcsőn. Jenna meglepetésére Philippe nem próbált flörtölni vele, hanem komolyan vette az idegenvezetői feladatát. Érdekes bepillantást nyújtott a helyi történelembe és a d'Usay család fordulatos múltjába.

Egy idő után a férfi Jennára terelte a szót, ő pedig erre elmesélte, minek köszönhetően utazott Franciaországba.

– Jó ügynek hangzik – mondta Philippe az árverésről.

– Mindenképpen, bár be kell vallanom, hogy engem elsősorban nem az adományozás érdekelt, amikor a barátnőm rábeszélésre részt vettem az árverésen. Az az igazság, hogy kalandra vágytam.

Philippe hirtelen megállt.

– Igazán?

Jenna csak most döbbsen rá, hogyan érthette a férfi, amit mondott. Bármennyire csábító volt is azonban a gondolat, hogy a nyaralásán más legyen, mint otthon, Philippe felcsillanó szeme láttán úgy döntött, jobb, ha minden illúziójától azonnal megfosztja a férfit. Különben még gazdag, unatkozó amerikai nőnek és könnyű prédának hiszi.

– Ápolónő vagyok egy massachusettsi gondozóotthonban. Az egyik ápoltam kisebb örökséget hagyott rám, azzal a kikötéssel, hogy a pénzt kalandra kell fordítanom.

– Igencsak szokatlan rendelkezés.

Ha a férfi esetleg arra számított, hogy Jenna dúskál a pénzben, nem árulta el. A szeme sem rebbsen.

– Beatrice-től nem volt az. Imádtunk együtt útifilmeket nézni. Azt mondta, hogy utazgatnom kell, különben később öreg és unalmas leszek.

– Ez nem hangzik igazán kedvesen.

Jenna felnevetett, és bánatosan megrázta a fejét.

– Amikor bevallottam neki, hogy Mexikónál távolabbra még nem jutottam, úgy döntött, még egyszer elhagyja a gondozóotthont, és velem együtt belevág egy kalandba. Abból sajnos már semmi sem lett. Az örökséggel azonban gondoskodott arról, hogy legalább én... – Jenna hangja elcsuklott.

– Nagy szerencse, hogy éppen ezt a helyet választotta a kalandjához.

– Úgy volt, hogy Shirley, a barátnőm elkísér, de az utolsó pillanatban megbetegedett – mesélte Jenna.

– Ha társaságiányban szenved, *mademoiselle*...

Ez olyan könnyen hagyta el a férfi száját, hogy Jenna biztos volt benne, nem most először próbál valakit elbűvölni.

– Nincs semmi gond. Jól elvagyok egyedül – mondta, és egy hatalmas festményre mutatott a

lépcső végében. – Mit tud erről a képről?

Egy középkorú párt ábrázolt. Meglehetősen felsőbbbbségesek voltak, szinte már félelmetesek. A szigorú pillantásukkal mintha követték volna az embert.

– Ők Antoinette és Simon d’Usay. – Philippe az ívelt lépcsőkörletnek dőlt. – Ők voltak az utolsók, akik ezt a nevet viselve még ebben a kastélyban éltek. Az első világháború után aztán megépítették az új d’Usay-kastélyt.

– A levendulamező túlsó oldalán – mondta Jenna.

Az útikönyvből tudta ezt. Örömmel várta, hogy majd megtekinthesse, és ezt Philippe-nek is elárulta.

– Nem fogcsalódni – ígérte a férfi. – A birtok egyébként a régió legjelentősebb levendulatermesztője is. Az ország legjobb parfümjei d’Usay-virágokból készülnek – tette hozzá.

Mély hangja büszkeségről árulkodott. Vajon minden helybeli így érez, vagy ő különösen kötődik a d’Usay családhoz? Jenna a saját családja történetére gondolt, amelyet társfüggőség és rossz döntések jellemeztek.

– Milyen gazdag múltra tekinthet vissza ez a család! – gondolkodott Jenna hangosan. – Kár, hogy el kellett adniuk a kastélyt.

– A régi épületek fenntartása nagyon költséges – mondta Philippe. – Penészedés, korhadás, vízkárok, ezek bizony megteszik a hatásukat. Még mindig jobb, ha egy vállalat viseli a felelősséget a régi épületek megőrzéséért, mint ha sorsára hagynák a kastélyt és a francia történelem más emlékeit.

Ez természetesen igaz volt. Már csak a kastély mérete miatt is irdatlan összegeket nyelne el a fenntartása és a renoválása. Jenna tűnődve nézegette a festményt, és azt találgatta, miért tűnik ismerősnek a pár. Lehet, hogy látta a képet valamelyik prospektusban, amelyet átlapozott?

– A környéken él még a család? – kérdezte.

– Már csak egy közvetlen leszármazott van.

Jenna összeráncolta a homlokát.

– Igazán?

Valamiért azt hitte, a fél régió rokonságban áll velük.

– A sors az utóbbi tíz évben nem volt kegyes hozzájuk. Simon és Antoinette gyerekei közül csak ketten éltek meg a felnőttkort, és csak az egyiküknek született gyermeke. Egy fiú, Marcel. Ő sem él már.

– Szomorú, hogy kihalt egy ősi család.

– Valamikor mindenkit ez a sors fenyeget – hangzott a lakonikus válasz. – Beszéljünk kellemesebb dolgokról! Például a vacsoráról. Csatlakozna ma este hozzám?

Nem fért hozzá kétség, hogy ez az agyafúrt francia egy egyszerű vacsorát is romantikus, csábító élménnyé tudna változtatni.

– Franciaországban nincsenek szabályok a vendégekkel való kapcsolattartásra? – kérdezte Jenna a szemöldökét felvonva, bár szinte biztos volt benne, hogy Philippe-et ez aligha érdekelné.

A férfi széles mosolya megerősítette a gyanúját.

– Ha szeretné, senkinek nem mondom el.

Jenna nagyot nyelt, amikor találkozott a tekintetük. Jóságos ég! Ezzel a szemmel Philippe minden nővel elhitetheti, hogy számára ő az egyetlen. Amíg persze nem keresztezi az útját egy másik...

– Értékelem az ajánlatát, de... – Shirley megölné, ha ezt hallaná! – Ma este a szobaszervizzel hozatok magamnak vacsorát, és korán elmegyek aludni.

A férfi profi módon fogadta a kikosarazást.

– Akkor majd máskor – felelte. – Megállapodhatunk benne, hogy majd pótoljuk?

A pasas valóban érti a dolgot!

– Persze. Köszönöm a vezetést.

– Örömmre szolgált. – Philippe megfogta és az ajkához emelte Jenna kezét. – *Au revoir*, Jenna Brown! Alig várom, hogy újra összefussunk.

– *Au revoir!* – felelte Jenna, és a férfi után nézett.

– Tehetek valamit önért? – kérdezte a recepciós, amikor Philippe megállt a pultja előtt.

Nem kerülte el a férfi figyelmét a fiatal lány felcsillanó szeme és a mozdulat, amellyel hátradobta gesztenyebarna fürtjeit.

– *Oui*, tehet. Az az amerikai vendég, Mademoiselle Brown...

– Bármit is akar az úr, mondjon nemet, Nicole!

A recepciós pult mögötti iroda ajtajában váratlanul Yves St. Dumond jelent meg. A zömök, markáns arcú, ősz hajú szállodaigazgató védelmezőn Nicole mellé lépett.

– Ez a hotel nem a személyes játszótered, Philippe. Ha nőket akarsz felhajtani, csináld máshol!

Philippe színpadiasan a szívére tette a kezét.

– *Mon Dieu*, most vérig sértettél! Elég régóta ismersz. Tudhatnád, nem szorulok rá egy alkalmazottad segítségére ahhoz, hogy elcsábítsak egy női vendéget – mondta, és rákacsintott Nicole-ra, aki elvörösödött.

– És mire van szükséged? – kérdezte Yves.

Szórakozásra. Bármire, ami visszatart attól, hogy egy mély, sötét verembe zuhanjak, gondolta Philippe, de ezt megtartotta magának.

– Augusztus van – mondta.

A szállodaigazgató arckifejezése egy csapásra megváltozott.

– *Je suis desolé, mon ami* – válaszolta bűnbánóan. – Kiment a fejből a dátum.

– Nekem is... majdnem – vallotta be Philippe.

Minden évben újra megfogadta magának, hogy ezúttal végre megtöri a régi sorozatot. Úgy tűnt azonban, túl erős az önsorsrontó hajlama, és az aratás idején rendszeresen arra készíti, hogy eljőjön ide és őrizzen egy hagyományt. Végül is ez a legkevesebb, amit megtehet a családjáért, mintegy bűnhődésképp azért, mert ő az utolsó d'Usay.

– Ne aggódj! Nemsokára újra kijövök a gödörből – mondta, és mosolyt varázsolt az arcára.

Csak a jövő hetet kell túlélnie. Szeptemberre majd leküzdí a fájdalmat és a vágyódást, és hazatérhet Arles-ba.

– Addig pedig éppen Mademoiselle Brown érdekel? – kérdezte Yves, és kétkedőn felvonta a szemöldökét. – Ő egyáltalán nem hasonlít a szokásos zsákmányaidra.

– Valóban nem.

Philippe általában a felszínes, kiváló ízléssel és csekély ésszel megáldott szépségeket kedvelte. Jenna Brown a rézvörös hajával és a rövidnadrágjával, amelyet kis bálnák díszítettek, nagyon távol volt ettől.

Philippe-nek talán éppen ezért tűnt fel, amint kilépett a teraszra: szemlátomást bosszús volt, mert nem tudott előnyös szelfit készíteni. Ő éppen ezt az ügyetlenséget találta benne vonzónak, ami éles ésszel és száraz humorral is kiegészült. Igen, neki most pontosan ilyen figyelemelterelésre van szüksége.

– Én mégis izgalmasnak találom, és szeretnék több időt tölteni vele – tette hozzá Philippe elgondolkodva.

– Ebből arra következtetek, hogy már töltöttél vele egy kis időt – állapította meg Yves. – Miért nem hívtad meg akkor egyszerűen vacsorázni? Várj! Egy pillanat! – Az igazgató szeme elkerekedett.

– Csak nem akarod azt mondani, hogy...?

– Azt hiszem, kikoszarozott – szólt közbe Philippe.

Egyszeriben újra megjelent előtte a lány zöld szeme. A meghívás láthatóan nem volt ellenére, mégis nemet mondott. Philippe az idejét sem tudta, mikor utasította vissza őt utoljára egy nő. Ha egyáltalán volt ilyen. Amit a külsejével nem ért el, azt pótolta a neve. Mademoiselle Brown viszont még csak nem is sejti, ki ő, és Philippe ezt nagyon üdítőnek találta.

– Éppen ezért van szükségem Nicole segítségére – tért vissza az eredeti céljára. – Hozzá kell segítenie egy randevúhoz Mademoiselle Brownnal.

Ha őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, alig várja, hogy lássa Jenna Brown arcát, amikor az útjaik újra keresztezik egymást.

2. FEJEZET

Jennát borzalmas fejfájás gyötörte. Megviselte az erős napsütés és a virágillat. Sürgősen fájdalomcsillapítóra és egy pohár vízre volt szüksége. Nagyon rosszul indul az utazása második napja.

Tegnap, mivel vacsorázni amúgy sem szokott, azonnal lefeküdt aludni, mély álomba zuhant, és már virradat előtt felébredt. Philippe kedvet csinált neki a d'Usay-kastély megismeréséhez, ezért megfogadta a tanácsát, és lement a recepcióra, hogy bejelentkezzen egy vezetett kastélylátogatásra. Titokban abban is reménykedett, hogy ott majd találkozik a férfival. A pult mögött azonban egy csinos fiatal nő állt. Nicole-ként mutatkozott be, és sugárzóan elmosolyodott, amikor Jenna is megmondta a nevét.

Vajon Philippe talált tegnap magának vacsorapartnert? Egészen biztosan. Jenna lelki szemei előtt egyszeriben egy hosszú lábú francia örökös nő jelent meg, és ostoba féltékenység fogta el. Végül is mindegy, mert semmi köze ahhoz, mit csinál az a lenyűgöző szemű francia a szabadidejében.

Azt viszont mindenképpen a javára kell írnia, hogy a kastélylátogatás valóban érdekes volt. Az üvegházban kezdődött, ahol a résztvevők a levendulák fajtáiról és felhasználási lehetőségeiről hallottak ismertetőt. Azt is megtudták, hogy a d'Usay család főként az úgynevezett *lavende fine*-t, vagyis a valódi levendulát termeszti, nem pedig a legnépszerűbb lavandint. Ez arról árulkodott, hogy ragaszkodnak a hagyományokhoz. Jenna a mobiltelefonjával fotókat készített a sötétlila virágokról, amelyek Philippe szokatlan szemére emlékeztették.

Miután felkeresték a termőföldeket, ahol a helyi klímáról és a mezőgazdasági létesítményekről hallottak előadást, az idegenvezető egy mésző pavilonon át a kastélyhoz ment a csoporttal. A levendulamezőn Jenna fejfájása még erősebb lett.

Amikor beléptek egy tágas előcsarnokba, amelyből márványlépcső vezetett az emeletre, a csoport tagjai megkönnyebbült sóhajt hallattak, mert az épületben néhány fokkal hűvösebb volt, mint a szabadban. A vezetőjük felhívta a figyelmüket Simon és Antoinette d'Usay képmására. Több évvel később készülhetett annál, mint amelyet előző nap Philippe mutatott Jennának. A pár ekkorra már megöszült, az arckifejezésüket azonban ugyanolyan ijesztőnek találta.

– Sajnálom, de a lépcsőfeljáró le van zárva – mondta az idegenvezető. – Az emeleten a család lakrésze található.

– D'Usay gróf még mindig itt lakik? – kérdezte valaki a csoportból.

– Franciaországban a forradalom óta nem használjuk a címeket. De hogy a kérdésre is válaszoljak, Monsieur d'Usay az év nagy részét Arles-ban tölti, de időnként eljön ide. A következő helyiség a nagyszalon, vagy ahogy a család hívja, a *Salon des Fleurs*.

Jenna egyre jobban lemaradt a többiektől. Az üvegházaknál látott egy boltot, ott talán vehet Aspirint. Bizonyára nem ő az egyetlen turista, akinek megártott a tömény levendulaillat. A szandálja megnyikordult, amikor sarkon fordult.

– Csak nem szönik meg, Mademoiselle Brown? – kérdezte egy ismerős hang.

Philippe? De miért látogatná meg ő is a kastélyt?

Körbenézett, és meglátta a férfit. Kopott farmernadrágban és fehér vászoningben sétált le a lezárt lépcsőn.

Jenna a csodálkozástól tátva felejtette a száját, és ez széles mosolyt csalt Philippe arcára.

– Helyes volt a jóslatom, hogy az útjaink újra keresztezni fogják egymást.

– Igen, de... – Jenna a d'Usay család magánlakrészéhez vezető márványlépcsőre mutatott, és önkéntelenül megrázta a fejét. – Nem, az nem lehet – döntötte el.

– Mi nem lehet? – Philippe, miután leért a lépcsőn, leakasztotta a lezáró kötelet, maga után visszatette, és az ajkán huncut mosoly játszott. – Ma nincsenek magán a helyes kis bálnák.

Kellett hozzá egy pillanat, hogy Jenna megértse, hogy a férfi az ő idétlen rövidnadrágjára gondol.

Miután tegnap megállapította, hogy a szállodában egyetlen nő sem visel ilyen lezser öltözéket, ma könnyű nyári ruha és telitalpú szandál mellett döntött. A ruhája rózsaszínű trópusi mintázata még mindig elárulta, hogy amerikai, de legalább valamivel stílusosabb darab volt.

– Nagyon csinos!

– Köszönöm. Mit csinált odafent?

– Mit gondol?

– Itt dolgozik a kastélyban? – kérdezte Jenna, bár valójában már tudta a választ.

A férfi lezser öltözéket viselt, és levendulaszínű szeme túlságosan magabiztosan csillogott ahhoz, hogy alkalmazott legyen.

– Hogy dolgozhatnék itt is és a szállodában is? Mert tegnap még azt hitte, igaz?

– Akkor a szálloda egyenruháját viselte.

Philippe sötét szemöldöke meglepetten a magasba szaladt.

– Valóban?

Na jó, ugyanolyan öltöny volt, mint a szállodaigazgatóé. Az övének azonban jobb volt a szabása, névkitűzőt sem viselt, és... Jenna hirtelen felfigyelt valamire. A válla fölött hátranézett a falon függő festményre, aztán a férfi kezére pillantott. Ugyanolyan pecsétgyűrű volt rajta, mint a férfin a képen.

– Philippe d’Usay, szolgálatára, *mademoiselle* – mutatkozott be meghajlást imitálva. – Isten hozta a d’Usay-kastélyban!

– Ha ezt tudom, soha nem...

– Nem lett volna olyan laza és szórakoztató? – fejezte be a férfi mosolyogva Jenna mondatát.

– Éppen ezért nem mutatkoztam be a teljes nevemen. Itt mindenki tudja, ki vagyok, és üdítő volt olyasvalakivel találkozni, aki még csak nem is sejtí.

Jó neki, gondolta Jenna mérgesen, és azon gondolkodott, hogy mi a rosszabb: Philippe d’Usay sviháksága, vagy az, hogy ő szállodai alkalmazottnak tartotta.

– Jól szórakozhatott, amikor idegenvezetőt játszott nekem? – morogta.

– Való igaz.

Jenna ajka elkeskenyedett. Ha elfogadta volna a vacsorameghívást, vajon a férfi meddig játszott volna még a kisdéd játékát?

– De csak maga szórakozott jól – mondta, és elindult.

– Jenna, várjon... várj, kérlek! Rosszul fejeztem ki magam. Azt hiszed, hogy szándékosan becsaptalak, de...

– Talán nem? – sziszegte Jenna, és megint a férfi arany pecsétgyűrűjére meredt. Vak volt tegnap, vagy a Philippe akkor nem viselte? – Nagyon ostobán érzem magam.

– Sajnálom. Nem akartalak becsapni.

Jenna haragja nem enyhült, és kételkedve felvonta a szemöldökét.

– Jó, talán igen, de nem rossz szándékból – ismerte be Philippe. – Miután rájöttem, hogy nem tudod, ki vagyok, ki akartam használni a páratlan lehetőséget, hogy egyszerűen csak Philippe lehetek, annak minden terhe nélkül, hogy d’Usay vagyok.

– Ugye nem várja... várod el, hogy ezt bevegyem? – kérdezte Jenna.

A férfi mosolya még szélesebb lett. A fene egye meg! – gondolta Jenna. Dühösnek kellene lennie, és faképnél hagynia a pasast, nem pedig viszonznia a mosolyát.

– Mondták már neked, hogy hazudni csúnya dolog?

– Elhitted volna nekem az igazságot?

Hogy valamikor az övé volt a kastély?

– Na, látod! – mondta Philippe diadalmasan. – Mégis csak jó volt, amit tettem, különben biztosan nem beszélgethettünk volna el olyan kellemesen. Vagy nem tetszett neked a vezetés?

– Tetszett, csak...

– *Merci, ma chère*. Megbocsátottál nekem! – örvendezett Philippe.

Jenna késve vette észre, hogy a férfi megfogta a kezét. Az arca lángba borult, és jelentőségteljes pillantást vetett az összekulcsolódó ujjaikra.

– Megtennéd, hogy...
– Persze. – Philippe a zavarodottság halvány jele nélkül elengedte a kezét. – És miért akartad menekülésszerűen elhagyni az otthonomat?

Jenna meglepetten rádöbbsent, hogy a fejfájása majdnem teljesen elmúlt.

– Nem menekültem, csak a levendulától megfájdult a fejem, és Aspirint vagy valami hasonlót akartam szerezni.

Philippe bólintott.

– Megtörténik, ha valaki nincs hozzászokva az erős levendulaillathoz. Ezen azonban tudok segíteni. Gyere velem! – mondta, és a lépcső mellett egy szintén lezárt folyósóra terelte Jennát.

– Hová megyünk?

– A konyhába.

– De a csoportom...

– Gondom lesz rá, hogy újra csatlakozz hozzájuk, mielőtt visszamennek a szállodába – ígérte Philippe.

– Jól van, de én csak gyógyszert és egy pohár vizet kérek, hogy bevehessem.

– Természetesen, *ma chère* – mondta a férfi mosolyogva.

A konyha a francia vidéki idill mintapéldája volt: tele vörösréz fazekakkal, serpenyőkkel és csillogó nemesacél háztartási gépekkel. Jenna tudta, hogy csak a tűzhely többbe került, mint az ő teljes konyhája. A levegőben citrom és friss kenyér illata terjengett. Csodás változatosság volt ez a nehéz levendulaillat után, amelyet egész délelőtt érzett.

– Sütöttél valamit? – kérdezte.

– Nem én, a házvezetőnőm. Henrietta mindig kényeztetni akar, amikor itt vagyok. Megkóstolod?

– Attól függ, mit.

– Csak egy darabka mennyországot ropogós, aranyszínű bundában. – A férfi huncut mosolya megdobogtatta Jenna szívét. – Foglalj helyet, mindjárt adok Aspirint.

Jenna leült egy széles padra, miközben a férfi a gyógyszert kereste.

– Gyakran jössz ide a... kastélyodba? – kérdezte. Philippe meglepett pillantása zavarba hozta, és gondolatban leteremtette magát a baklövéséért. – Csak mert az útikönyv szerint nem élsz itt egész évben.

– Így van. Főként Arles-ban élek, a kirendeltségünk közelében.

– Ez meglepő.

– Megvan! – kiáltott fel Philippe diadalmasan, és a magasba tartott egy gyógyszeresüveget. A címkéje szerint Aspirin volt benne. – A fűszerek között bújt meg. Miért találod meglepőnek?

– Tegnap nagyon lelkesen beszéltél erről a helyről, úgyhogy azt hittem, annyi időt töltesz itt, amennyit csak lehet.

– A jó beaujolais-t is szeretem, de unalmas lenne, ha minden este azt innék. Jobban kedvelem a városi környezetet, ott változatosabb és szórakoztatóbb az élet. Itt csak üldögélni lehet, és hallgatni a méhek zümmögését.

A férfi egy pohár hűtött vizet és egy tányért tett az asztalra. Egy búzakaiász alakúra formázott lepénykenyér volt rajta. Philippe leült Jenna mellé, letört egy darabot a kenyérből, és a lány elé tartotta.

– Ígérem, nem fogsz csalódn.

– És ha mégis?

– Akkor neked nincs szíved – érkezett a válasz késlekedés nélkül.

Jenna megkóstolta a kenyeret, és élvezettel lehunyta a szemét, amikor rozsmaring és narancs ízét érezte rajta.

– Nem megmondtam? – kérdezte Philippe. – Senki sem tud olyan *fougasse*-t varázsolni, mint Henrietta.

Egy darabig csendben falatoztak. Jenna időnként lopva a férfira nézett, aki nem egyszerűen csak ette a lepénykenyeret, hanem minden falatot elragadtatottan kiélvezett.

– Miért voltál biztos benne, hogy újra összefutunk? – kérdezte Jenna, amikor találkozott a

pillantásuk.

Philippe megrántotta a vállát.

– Talán azért, mert hiszek a sorsban. – Jenna elvörösödött. – De az is lehet, hogy megkértem a recepcióst, hívjon fel, ha bejelentkezel egy programra.

– Tessék?

Jenna elképedten bámult rá. Nem csoda, hogy a recepciós lány olyan sokatmondóan mosolygott rá.

– Nem akartam megkockáztatni, hogy elszalasszalak – vallotta be Philippe vigyorogva.

– Úgyhogy besegítettél a sorsnak?

– Mondjuk úgy, hogy magam mellé állítottam.

– Felhívhattál volna, hogy megkérdezz.

– Az elrontotta volna a meglepetést. Mert ugye meglepődtél?

– Aha. – Jenna összevont szemmel méregette a férfit. – Nagyon biztos vagy magadban, igaz?

– Igen – felelte Philippe szépítés nélkül. – Téged pedig lenyűgöztelek. Látom a szemedben.

– Talán csak szórakoztat az elképesztő elbizakodottságod.

– Szórakoztat? Attól nem pirul el egy nő. – Philippe elmosolyodott, és hátradőlt a székén.

– Sajnálom, hogy megfájdult a fejed. Mindig elfelejtem, hogy a levendulaillat nagyon erős. Gyerekkoromban a bátyámmal, Felixszel mi is mindig panaszkodtunk miatta – mondta, és felvette a poharát. A jég megcsörrent benne, amikor a szájához emelte, hogy igyon egy kortyot.

– Van bátyád? – kérdezte Jenna a homlokát ráncolva. – Tegnap azt mondtad, hogy...

– Hogy a család utolsó tagja vagyok – fejezte be a férfi Jenna mondatát. – Úgy is van. A bátyám néhány éve meghalt rákban.

Philippe hangja nem árulkodott érzelmekről, Jenna azonban látta, hogy az arcán árnyék suhant át.

– Sajnálom.

– Én is, de beszéljünk inkább valami kellemesebbéről.

Tegnap is elterelte a szót a családjáról. Szemlátomást nem szeret róluk beszélni, gondolta Jenna.

– Felólem... Javasolj egy témát!

– Mit szólnál egy vacsorához? Meg kellene ünnepelnünk, hogy a kegyes sors újra összehozott minket.

– Egy Nicole nevű kegyes sors? – kérdezte Jenna.

– *Touché, mademoiselle* – dűnnyögte Philippe elismerően.

Jenna felnevetett, és újra elpirult.

– Végül is mindenkinek ennie kell valamikor, különben éhen halnánk, nem igaz? – gondolkodott hangosan. – A változatosság kedvéért akár társaságban is.

Philippe olyan sugárzóan mosolygott, mintha megütötte volna a főnyereményt.

– Egyes nőkre még drámaibb sors vár. Például az, hogy meg kell ismerniük a francia konyhát. Teszek róla, hogy a ma estét soha ne felejtse el.

– Majd meglátjuk – mondta Jenna, és megpróbált uralkodni magán. – Engem nem könnyű lenyűgözni.

– Igazán? – Philippe előrehajolt. Levendulaszínű szeme veszélyesen, szinte már ádázul megvillant. – Szóval kesztyűt dobsz nekem – állapította meg rekedten. – Örömmel elfogadom a kihívást!

Nincs közöttünk semmi, Shirley! Csak együtt vacsorázunk.

Jenna mogorván bólintott, miközben elküldte az üzenetet. Bármiben sántikál is talán Philippe d'Usay, az ő „francia tapasztalata” nem lesz több egy finom vacsoránál.

Elfelejtetted, hogy nem kedvelem a futó viszonyokat?

Te senkit és semmit nem kedvelsz – replikázott Shirley.

Ez nem igaz! Már jó úton járok.

Mióta? – provokálta a barátnője.

Azóta, hogy...

Jenna abbahagyta a gépelést. Igaz, jó ideje így van már, de ki vágyik színlelt érdeklődésre és idétlen hízelgésre, ha néhány héttel később mindennek vége lesz? Nagyon jól tudja, hová vezet ez. Ő legalább megpróbálta megtörni a családi mintát...

Nézd el nekem, ha kissé bizalmatlan és válogatós vagyok!

Jenna nagy sóhajjal hátradőlt, és lehunyta a szemét. Nem kell megvárnia Shirley válaszát ahhoz, hogy tudja, mit fog látni. Az utóbbi években sokszor kellett meghallgatnia ugyanazt a kiselőadást. „Túlságosan válogatós vagy, csöppnyi esélyt sem adsz senkinek, lepattintod szegény pasikat, mielőtt egyáltalán megismerhetnének téged.”

A mobilja újra rezgett. Shirley válaszolt.

Úgy tűnik, hogy az a fickó rendes pasi, különben nem adnál neki esélyt...

Nincs baj vele – írta szűkszavúan Jenna.

Egy frászt nincs, gondolta utána. Philippe valójában mindent megtestesít, amiről ő azt szokta állítani, hogy ki nem állhatja. Egy ilyen férfi nem vágyik komoly és mély dolgokra. Az sem biztos, hogy tudja, mit jelentenek ezek a szavak.

– Viszlát este! – Így köszönt el tőle Philippe a konyhában folytatott beszélgetésük után. Még kezét is csókolt neki. Ha már egy ilyen apró gesztus felforralja a vérét, mit tenne vele egy igazi csók?

Megint zümmögött a mobilja.

Nincs baj vele? Ennyi?

Talán kicsit vonzó... – ismerte be Jenna. Ha Shirley látná Philippe-et...

Ebben az esetben csak azt mondhatom: ami Franciaországban történik, Franciaországban is marad.

Ha-ha! – pötyögte be Jenna.

Más szóval: ne legyél merev és elutasító! Egy kis szórakozás még senkinek sem ártott meg. Gondolj arra, hogy Beatrice azt akarta, jó kis kalandban legyen részed.

Jenna szárazon felnevetett. Beatrice aligha azt értette ezen, hogy bújjon ágyba egy szexi francia férfival.

Mióta érdekel téged ennyire az én szexuális életem?

Amióta egy fájdalmas és bosszantó övsömörrel be vagyok zárva itthon, és mindenki kerül, mint a pestisest. Legalább az egyikünknek legyen része valami izgalmasban – válaszolta Shirley.

Jenna a fejét csóválta, miközben gépelt.

Attól tartok, kénytelen leszel a képzeletedre hagyatkozni.

Gonosz vagy!

Bocs, Shirley, még ki kell csípnem magam.

Jenna kikapcsolta és az ágyra dobta a mobilját, mielőtt a barátnője még több számárságot írhatna neki. Bírálóan szemügyre vette a fekete selyemruhát, amelyet a szekrényajtóra akasztott. Egyszerű öltözék volt, de az egyetlen elegáns darab, amelyet magával hozott. Nem számított arra, hogy étterembe megy majd. Ráadásul alighanem valami különleges helyre.

Philippe azt mondta, hogy nyolc órára érte jön. Azt viszont sajnos nem árulta el, hová akarja vinni. Jó lesz oda egyáltalán az öltözéke? Jennát egyszeriben idegesség fogta el, de sietve összeszedte magát. Soha többet nem fog találkozni azokkal, akik ott lesznek az étteremben, és a kastélytulajdonost sem kívánta lenyűgözni. Azért persze szégyent sem szeretne vallani.

– Kit érdekelnek a göncök? – mondta egyszer Beatrice. Méghozzá akkor, amikor selyemkimonóban jelent meg a gondozóotthon ebédlőjében. – Balin egyszer teljesen meztelenül vacsoráztam.

Drága Beatrice! – gondolta Jenna szomorúan, és mosolyogva letörölte az arcáról a meghatottság könnyeit. Beatrice fütyült arra, hogy mit gondolnak róla mások. Több mint harminc évig élt házasságban, aztán egyszerűen továbblépett. Nem érdemes olyasmire vesztegetni az időt, ami nem működik. Ez volt a jelszava.

Hogy Philippe-ről mit gondolna, azt Jenna csak sejtethette. „Soha ne higgy olyan férfinak, aki szebb

nálad!” Jenna szinte hallotta Beatrice karcos hangját. Jó szabály, gondolta. Már csak azért is, mert Philippe-nél vonzóbb férfival még soha nem találkozott.

Philippe korábban érkezett a szállodába, mint ígérte. Általában egyáltalán nem figyelt az időre, mert azok a nők, akikkel találkozott, úgymint mindig megváratták. Valami azonban azt súgta neki, hogy Jenna ad a pontosságra.

Sokadszorra is lesimította a szmokingja hajtókáját. Furcsa, de valóban fontos volt neki, hogy ez a randevú jól sikerüljön. Az egész délutánt azzal töltötte, hogy a tökéletes vacsorát tervezte. Mademoiselle Browntól nem idegen a cinizmus, úgyhogy nem lesz könnyű lenyűgözni. Philippe-nek ez jól jött. A tervezés legalább lefoglalta, és nem maradt ideje a töprengésre. Amúgy sem lehet bármit is tenni a tragédiák ellen, amelyeket a sors tartogat valakinek. Akkor már sokkal jobb, ha az ember az étellel tereli el a figyelmét. Vagy egy szép nővel.

A lift felé menet Simon és Antoinette mintha üdvözölte volna Philippe-et a festményről. Vajon az ősei egyetértének azzal, ahogy a birodalmukat vezeti? Szeretné azt hinni, hogy jó munkát végez. Azt is tudja azonban, hogy soha nem neki szánták a *D’Ussay International* cég vezetését. *Felixet készítették fel arra, hogy az apja nyomdokaiba lépjen. Philippe időnként azt találgatta, helyeselnék-e a változtatásait, bár igyekezett, amennyire csak tudott.*

Most azonban kizárólag arra akart koncentrálni, hogy odafent egy izgalmas nő várja.

Arra gondolva, hogy milyen ruhákban látta Jennát az utóbbi két napban, Philippe színes, turistához illő öltözékre számított. Ezért aztán elakadt a szava, amikor a lány ajtót nyitott neki. A fekete koktéluha első pillantásra elegáns volt, a megfelelő helyeken ugyanakkor nagyon is nőies.

– *Tu es belle* – ez volt minden, amit Philippe ki tudott nyögni.

Elismerő mosoly lett a jutalma.

– Gondolom, ez bók volt.

– Jól gondolod. Azt mondtam, hogy szép vagy.

– Köszönöm – felelte Jenna álszerénység nélkül.

– Én tartozom köszönettel – felelte Philippe gálánsan, és a karját kínálta a lánynak. – Indulhatunk?

– Hová is?

Mon Dieu! – gondolta Philippe. Nagyon kell igyekeznie, hogy ez az este sikeresen végződjön, de neki most éppen erre a kihívásra van szüksége. Szinte már atyaián megpaskolta Jenna kezét.

– Engedje, hogy meglepjem, Mademoiselle Brown! Ígérem, nem fog csalódní.

3. FEJEZET

– Csak mi ketten leszünk itt?

Philippe elégedetten elmosolyodott. Miután kiléptek a teraszra, pontosan az történt, amire számított: Jenna tágra nyílt szemmel meredt a gyertyákkal megvilágított asztalra.

– Inkább a nagy teraszon szeretnél ülni? – kérdezte.

Szándékosan kért asztalt a kertre néző északi teraszon, ahol csak egy asztal számára volt hely, és a felhőtlen égboltról lesütő hold mellett lampionok adtak meleg fényt.

– Ez itt... Erre egyáltalán nem számítottam – hebegte Jenna elképedten. – Nem kellett volna ennyit fáradnod.

– Nem azt mondtad, hogy ennek a nyaralásnak mesésnek kell lennie? Ahhoz mindenképpen hozzátartozik egy felejthetetlen vacsora.

– Felejthetetlen... Vagy úgy! – dünnyögte a lány.

Éber tekintete nem kerülte el Philippe figyelmét. A szándékai végül is egészen nyilvánvalóak. Ugyanolyan nyilvánvaló az is, hogy Jenna Brown aligha fogja olyasmire ragadtatni magát, ami nem szerepel a terveik között. Őt viszont éppen ez nyugtázta le és izgatta ebben a két lábbal a földön álló teremtésben.

– Olyan élmény, amellyel a néhai gondozottad is elégedett lenne, Shirley barátnőd pedig irigyelni fog érte.

Jenna önkéntelenül is elnevette magát.

– Küldetések teljesítve. Ez...

– Lenyűgöző? – kérdezte Philippe szélesen mosolyogva. – Szóval egyetértesz a helyválasztással? Ennek nagyon örülök.

Jenna a terasz mellvédjéhez sétált.

– Idefentről csodásan fest a kert – állapította meg lelkesen.

Philippe közelebb lépett hozzá. Máskor kihasználta volna a helyzetet, és hátulról átfogta volna a lány vékony derekát. Most viszont csak mellette állva a korlátra tette a kezét, majdnem közvetlenül az övé mellé.

Alattuk, a kert közepén hatalmas szökőkút volt, amelytől csillag alakban kövezett utak indultak minden irányba. A növényzetben elrejtett reflektorok világították meg őket.

– Már az őseid is csodálták innen a kertet, vagy ez a terasz csak később épült?

– A kertet mindenesetre úgy alakították ki, hogy a lehető legközelebb legyen a történelmi előképéhez – felelte Philippe kitérően, mert nem akarta megtörni a varázst kettejük között.

– Gyönyörű – dünnyögte Jenna ábrándosan. – Valójában már tegnap este fel akartam deríteni, de akkor már késő volt hozzá.

– Félnem kell, hogy vacsora közben esetleg elalszol?

– Attól függ – felelte Jenna, és apró fintort vágott.

– Mitől?

– Hogy szórakoztató lesz-e.

Philippe felnevetett.

– Kihívás elfogadva – mondta.

Uralkodnia kellett magán, hogy ne simogassa meg a lány meztelen karját. Pedig nagyon szerette volna megtudni, valóban olyan bársonyos-e, mint amilyennek tűnik. Amikor felnézett, találkozott a tekintetük. Látta, hogy Jenna alig észrevehetően megborzong, és a pupillája is kitágul. Végül kihúzta magát.

– Mi ez az illat? – kérdezte, és beleszagolt a levegőbe. – Az biztos, hogy nem levendula.

– Jázmin. Esténként nagyon erősen illatozik. Látod ott azokat a fehér virágokat? – mutatott Philippe egy bokorra. – A grasse-i birtokunkon hamarosan learatják a jázminokat, hogy majd

különleges parfümök készítéséhez használják őket.

– Szentségtörésnek tartod, ha azt mondom, hogy ezt az illatot sokkal kellemesebbnek találom, mint a levenduláét?

Philippe megint felnevetett.

– Nem, ha ez a kettőnk titka marad – mondta. Közelebb hajolt a lányhoz, és feltűnés nélkül megszagolta, de csak leheletnyi citromillatot érzett rajta. – Nem használsz parfümöt.

Jenna megrántotta a vállát.

– Már jó ideje nem, mert néhány védencemet zavarta.

– Kár. Szerintem minden nőnek hozzáillő parfümöt kellene használnia. A megfelelő illat titokzatossá, csábítóvá teszi, és az illata mindenkinek örökre az emlékezetébe ég.

– Mondja ezt az ember, aki azzal keresi a kenyerét, hogy illatos növényeket ad el parfümcégeknek – gúnyolódott Jenna.

– Lehet, hogy kissé részrehajló vagyok.

Jenna szemöldöke a magasba szaladt.

– Mi a baj? – kérdezte Philippe, akit lenyűgözött a lány arca, amelyen halvány pír jelent meg.

– Semmi – felelte Jenna, és még jobban elpirult. – Csak most fogtam fel, hogy nem a szállodában dolgozol, hanem afféle gazdálkodó vagy, és ezt még nehezebb elképzelni.

– Nem tudod elképzelni, hogy a földet túrom, koszos leszek, az ujjaim pedig zöldek? – kérdezte Philippe mosolyogva.

– Őszintén? Nem.

Philippe elnevette magát.

– Én sem. Mindenki érdekében ezt a nehéz feladatot szakemberekre bízom. Felix, a bátyám megígértette velem, hogy soha nem ártom bele magam ebbe a szakmába. Nehezen emésztette meg, hogy tönkretettem a citromfát, amelyet tőle kaptam.

– Akkor neki biztosan...

– Zöld volt a hüvelykujja? – fejezte be Philippe a lány mondatát. – Teljesen. Mindenféle növényt szeretett, de leginkább a levendulát. Minden évben eljött ide, hogy segítsen az aratásnál. Az volt a kedvenc évszaka.

– A tiéd is?

Lehet szeretni egy évszakot, ha az a családja elvesztésére emlékezteti az embert? Az őszinte válasz megtöri a varázst, gondolta Philippe. Ez nem a megfelelő pillanat arra, hogy az élet igazságtalanságán töprengjek. Nem, amikor egy üveg behűtött pezsgő áll előtte arra várva, hogy egy rendkívüli és izgató nő társaságában fogyassza el.

– Gyere, ne hagyjuk megmelegedni a pezsgőt! – mondta.

A pincér kibontotta a palackot, aztán diszkréten távozott. Philippe megtöltötte a poharakat, és az egyiket átnyújtotta a lánynak.

– Igyunk a tennivalók listájára és a belőlük származó fantasztikus emlékekre! – mondta, és félresöpörte a saját rossz emlékeit.

– Egyszer én is elpusztítottam egy páfrányt – vallotta be Jenna síri hangon.

Philippe félrenyelte a pezsgőjét, és köhögés tört rá.

– Tessék?

– Az a növény nagyon igénytelen, elég csak néhány hetente meglocsolni. Én mégis megöltem, akárcsak a tavaly karácsonyi mikulásvirágot. Mindig megijedek, ha egy betegem növényt ajándékoz nekem. Már az is eszembe jutott, hogy inkább azonnal megadom neki a kegyelemdöfést, és így mindkettőnk számára lerövidítem a szenvedés idejét.

A furcsa kijelentéstől Philippe arca egy csapásra felderült.

– Akkor arra igyunk, hogy jót teszünk a növényekkel, amikor nem kötjük őket magunkhoz. – Miután koccintottak, és ittak egy-egy kortyot, Philippe halkan felnevetett. – Jenna Brown tehát emberéleteket ment és növényeket gyilkol. Milyen izgalmas dolgot lehet még tudni róla?

– Rólam? Semmit – felelte a lány rövid hallgatás után.

– Mi van a családdal? Ők is Nantucketben élnek?

– Nem. Bostonban.

A lány hangja feszült volt. Philippe nyilvánvalóan érzékeny pontra tapintott.

– Elnézést, nem akartam kíváncsiskodni. Ahogy látom, kellemetlen neked a téma.

Jenna felsóhajtott.

– Igen és nem. A szüleim... Bonyolult velük a kapcsolatunk. Inkább ne beszéljünk erről!

Philippe tökéletesen meg tudta érteni.

– És mi a helyzet a munkáddal? Úgy tűnik, szeretsz nővérként dolgozni a gondozóotthonban.

Jenna arca most felragyogott.

– Nagyon is. Szeretem a gondozottjaimat. Néhányan olyanok nekem, mintha a családom lennének.

Egy lassanként kiháló család, a vérrokonaitól pedig elidegenedett, gondolta Philippe.

– És nem zavar, hogy látod őket meghalni?

– A halál az élet elkerülhetetlen része. Örülök, hogy a védenceim mellett vagyok, és segítek nekik méltósággal elhagyni a földi világot.

Philippe erről egészen mást gondolt. A halálban tolvajt látott, aki idő előtt jó embereket rabolt el tőle.

– A halál természetesen elkerülhetetlen – mondta. – Éppen ezért kell a földön töltött időnket annyi étellel megtölteni, amennyivel csak lehet.

– Ez nagyon franciásan hangzik.

– A franciák fatalisták.

Jenna összeráncolta a homlokát.

– Te is az vagy?

– Nem igazán. Én inkább hedonistának mondanám magam.

– Élvehajász vagy?

– Miért ne? Jó bor, szép nők... – Philippe elmosolyodott azon, hogy Jenna elvörösödött. – Minden lehetőséget meg kell ragadnunk, hogy ne csak létezzünk, hanem éljünk.

– Beatrice is ezen a véleményen volt.

– Az a hölgy, akinek köszönhetően most itt vagy?

Jenna mosolya lágy és szeretetteljes volt.

– Kedvelt volna téged. Egyszer együtt néztünk egy dokumentumfilmet egy ókori görög városról, amely a lakói kicsapongó életéről volt híres...

– Szübarisz. Véletlenül emlékszem a nevére, egyetemista koromban egy előadáson hallottam.

A lány ezt megjegyzés nélkül hagyta.

– Beatrice mindenesetre úgy gondolta, hogy az ottani görögök legalább tudtak élni.

– Tetszett volna nekem ez a Beatrice.

– Ő viszont már elaludt, amikor a filmben arról volt szó, hogy Szübariszt a lakói falánksága és élvehajászsága miatt elpusztították.

– Jó neki, mert így csak a pezsdítő és izgalmas dolgok maradtak meg az emlékezetében – mondta Philippe. – *La vie amoureuse*... Koccintsunk erre!

Jenna készségesen eleget tett a felszólításnak.

– Beatrice határozottan kedvelt volna téged.

– Miért ne kedvelt volna? Szimpatikus is vagyok, nem gondolod? – kérdezte Philippe kihívóan mosolyogva.

– Rendkívül szimpatikus – felelte Jenna józanul.

– És neked gondod van ezzel... – Nem kérdés volt. Philippe egyre biztosabb lett abban, hogy ez a lány általában hideg fejjel gondolkodik. Mint most is. – Nem bízol bennem, igaz? – kérdezte meg egyenesen.

Jenna megrántotta a vállát.

– Nyilvánvalóan rendkívül gazdag vagy. Milliomosok pedig nem szoktak magamfajta lányokkal vacsorázni.

– Nem hívnak meg szép és izgalmas nőket? – vágott vissza Philippe gálánsan.

– Csak ha határozott céljuk van.

Philippe nem válaszolhatott, mert egy pincér lépett az asztalukhoz.

– *Pissaladière* – jelentette be, mielőtt levette a búrát egy tökéletesre sütött hagymatortáról.

– Bátorkodtam összeállítani a menüt – mondta Philippe. – Úgy gondoltam, tetszeni fog neked, ha ízelítőt kapsz a provence-i ételekből.

– Ez volt a terv, igen.

– Ha azt feltételezed, hogy le akarlak nyűgözni, bűnösnek vallom magam – felelte Philippe.

– Azért akarsz lenyűgözni, hogy később a szobámban köthess ki?

– Ezt sem tagadom.

A legtöbb randevúja valóban az ágyban végződött. Az őszintesége Jennánál azonban gyanakvást eredményezett, mintha félne jól érezni magát. A következő lépést jól meg kell fontolnom, gondolta Philippe.

– Bármikor nemet mondhatsz. Senkire sem szoktam ráerőltetni magam – jelentette ki. – Ugyanakkor bízom benne, hogy legkésőbb a desszertnél felhagysz az elutasító viselkedéssel.

Philippe egy szeletet Jenna tányérjára tett a hagymatortából, és türelmesen várta, hogy a lány megkóstolja. Elfojtotta diadalmas mosolyát, amikor Jenna élvezettel lehunyta a szemét.

– Mennyei! – mondta.

– És ez még csak a kezdet. Az este végére be fogod látni, hogy Provence sok mindent kínál, aminek nem tudsz ellenállni – ígérte Philippe magabiztosan.

A férfinak igaza lett, az ételeket illetően mindenképpen. A remek desszert, a levendulamézes dinnyetorta után Jenna beleszeretett a francia konyhába, és természetesen a francia pezsgőbe is. Jó vendéglátóként Philippe mindig újratöltötte a poharát. Ő persze nagyon jól tudta, miért ilyen figyelmes a férfi. Az ébersége azonban minden falat és korty után alábbhagyott. Végül teljesen elengedte magát, legalábbis lélekben, és minden érzékszervével élvezte a pillanatot.

Vacsora közben könnyed és felszínes társalgást folytattak. Philippe Párizsról és a helyi nevezetességekről mesélt, Jenna pedig Beatrice-ről és más gondozottokról. A személyes dolgokat hallgatólagosan mindketten kerülték.

Jenna szeretett volna többet megtudni a férfi bátyjáról, mert az említésekor látott valamit Philippe-en, ami felkeltette az érdeklődését. Aztán azonban az ő családjára terelődött a szó, és azt a témát kerülni akarta. Néha jobb beérni a felszínes társalgással.

A töprengését jégkockák csörgése zavarta meg az ezüst hűtővödörben. Philippe kitöltötte neki a pezsgő maradékát.

– Azt hiszem, nekem mára elég lesz.

– Biztos?

Jenna felnevetett.

– Meg sem próbálsz rábeszélni?

– Semmiképpen sem. Azt szeretném, hogy tiszta fejjel élvezhesd, ami még jön – felelte Philippe igencsak elbizakodottan.

Jenna feszengve nagyot nyelt.

– Köszönöm a remek vacsorát – mondta rekedten.

– Ez úgy hangzott, mintha már véget ért volna az este.

– Későre jár – ragadta meg a lány azonnal a mentőövet.

– Butaság, még fiatal az este. Azt javaslom, tegyünk egy kis emésztéskönnyítő sétát a holdfényes kertben.

– És aztán?

– Aztán a szobádhöz kísérlek. – Philippe mosolyogva a szívére tette a kezét. – Ne aggódj, nincsenek elvárásaim.

Már hogyne lennének! – gondolta Jenna. A férfi elég okos, és a végső döntést átengedi neki.

Lehet, hogy túlságosan a fejébe szállt a pezsgő, Jenna mindenesetre egyszeriben csábítónak találta a sétát a holdfényben, az illatozó jázminok között.

– Adnod kell nekem egy percet, hogy visszavegyem a cipőmet. A második fogásnál kibújtam belőle.

Jenna még pislogni sem tudott, amikor Philippe már felpattant, és letérdelt elé.

– Megengeded? – kérdezte mosolyogva, de már a kezében volt a lány egyik cipője.

A következő pillanatban ügyesen a helyére húzta a sarokpántot. Közben kicsit tovább tartotta a kezében Jenna bokáját, mint ahogy kellett volna.

– Most már mehetünk – dünnyögte, miután a másik szandált is felhúzta rá.

Lassan elindultak a kavicsos úton, és távolságot tartottak egymástól. A levegő idelent még melegebbnek tűnt, mint a teraszon, az illat édesebbnek és erősebbnek, a holdfény ezüstösebbnek. Philippe zöldellő bokrokra mutatott, amelyek közül egy régi szökőkút lövellt vizet.

– Ott van a jázminod. – A többi virág szirmai becsukódtak, a fehér jázminéi azonban nem. – Amint látod, éjszaka virágzik, de nem foglak kertészeti előadással untatni. Egyszerűen csak élvezd a látványt!

Jenna megállt, leszakított egy virágot, és megszagolta. Lehet, hogy később mégis tesz egy kísérletet a parfümmel. Legalábbis időnként, azért, hogy erre az utazásra emlékezzen.

– Azt mondtad, hogy jázmin főként Grasse-ban termesztetik.

– Nemcsak jázmin, minden mást is. Tavasszal rózsát, nyáron jázmin és levendulát. Már az illatokból is tudhatod, milyen évszak van éppen.

Philippe az éjszakai séta közben most először fogta meg Jenna kezét, és megszagolta a virágot, amelyet leszakított.

– Illik hozzád az illat.

– Miért?

– Édes, de azért visszafogott. A rózsák illata túlságosan virágos, a levenduláé pedig nehéz. A jázmin csábít, de nem tolakodóan. Nem kell hivatkozni a varázsával, tökéletes a maga egyszerűségében.

– Vagyis egyszerűnek tartasz engem?

Philippe halkán felnevetett.

– Szó sincs róla, *ma chère*. Tökéletes vagy, és maga a megtestesült csábítás – felelte.

Közben kivette a lány kezéből a virágot, és végigsimított vele Jenna lángba borult arcán. A lány lesütötte a szemét.

– Megpróbálsz elkábítani – mondta.

A jázminszírom a remegő ajkához ért.

– És sikerül?

Jobban, mint szabadna, és ez megijesztette Jennát. Kinyitotta a szemét, és a férfiéba nézett, amely most egészen elsötétült. A fenébe, ez a pasi a legkisebb erőfeszítés nélkül kibillentette a lelki egyensúlyából!

– Philippe...

– Csitt! Ne mondj nemet! Még ne!

Jennának az nem is állt szándékában. Éppen ez volt a probléma. Ha őszinte akart lenni magához, semmit sem akart jobban, mint hogy Philippe addig csókolja, amíg már nem tud világosan gondolkodni. Csak el kellene suttognia egy szót, és a férfi egyszerűen magával rántaná.

Holnap reggel pedig gyűlölné magát érte! Bármilyen erős is a csábítás, nem engedhet neki. Hiába tűnik most minden csodásnak, ez csak amolyan operettvarázs. Arra szolgál, hogy Philippe ágyba vihesse. Ő pedig jól tudja, mi lesz a vége.

Jenna nem vett tudomást a hevesen kalapáló szívéről, és hátralépett. Apró lépés volt, de ahhoz elég, hogy a levegő egy csapásra lehűljön körülötte.

– Úgy gondolom, most be kell fejeznünk ezt a remek estét.

– Biztos?

– Egészen biztos.

– Jól van. Akkor elkísérlek a szobádkhoz.

– Elég lesz a liftig – mondta Jenna.